

Arrest

nr. 111 250 van 3 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 april 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 juni 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 november 2012 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische partner.

1.2. Op 7 november 2012 legde verzoekster samen met haar Belgische partner een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.3. Op 12 april 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd verzoekster betekend op 6 mei 2013.

Dit is thans de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn / haar partner,, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-Verklaringen op eer door derden: Deze verklaringen op eer door derden betreffende de relatie kunnen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid gecontroleerd worden. Hierdoor zijn ze onvoldoende-bewijs van de stabiele en duurzame relatie tussen betrokkenen.

-Telefoongesprekken van in het jaar 2010: Uit deze voorgelegde gesprekken zouden we kunnen afleiden dat betrokkenen elkaar reeds twee jaar kennen. Echter, op basis van de voorgelegde telefoongesprekken kan niet worden vastgesteld dat betrokkenen elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op, “schending van Richtlijn 2004/38 van de Europese Unie inzake vrij verkeer voor burgers van de EU en hun familieleden (art. 3.2.b) alsmede van artikel 40 ter Vreemdelingenwet van 15.12.1980”.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Doordat : verweerster de aanvraag van verzoekster voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft geweigerd

Terwijl: het doel van de betreffende richtlijn is het handhaven van de eenheid van het gezin in de ruime betekenis van het woord en verzoekster overeenkomstig art. 40ter VW wel degelijk over een verblijfsrecht kan genieten

Zodat: de voormelde beslissing niet enkel de Richtlijn 2004/38 schendt doch ook voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet en derhalve nietig dient te worden verklaard

Toelichting :

Verzoekster onderhoudt een duurzame en stabiele relatie met een Belgische onderdaan, meer bepaald met de heer [R.C.].

Verzoekster en de heer wonen samen aan het adres voornoemd te ROESELARE, en dit sedert meerdere jaren. Zij vormen er een feitelijk gezin.

Verzoekster erkent dat zowel onder de oude wetgeving (artikel 40bis VW), als onder de huidige wetgeving (artikel 40ter VW) de partner dient te bewijzen dat het hij een duurzame en stabiele relatie heeft met de Belg (of EU burger).

Dit is het geval wanneer: Ze gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond of,

Ze bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste 2 jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen, of,

- Ze een gemeenschappelijk kind hebben

Volgens de richtlijnen van de Europese Commissie moet België voor het bewijs van ‘duurzaamheid’ van de relatie ook andere relevante bewijzen in aanmerking nemen.

De lidstaten moeten elke weigering van een aanvraag degelijk en schriftelijk motiveren en de betrokkene moet in beroep kunnen gaan tegen de beslissing.

De Commissie herhaalt ook dat het bewijs van de duurzame relatie moet beoordeeld worden in functie van het doel van de richtlijn vrij verkeer, nl. het handhaven van de eenheid van het gezin in de ruime betekenis van het woord.

Zo moet België ook rekening houden met de relatie die de partner heeft met de EU burger en andere omstandigheden, zoals het feit dat de partner financieel of lichamelijk afhankelijk is van hem (zie : www.vreemdelingenrecht.be).

Verzoekster maakte dienaangaande een aantal stukken over aan de bevoegde diensten te ROESELARE.

Stukken welke blijkaar door verweerster niet als afdoende werden bevonden. Visie welke verzoekster niet deelt.

Men vraagt dat men het stabiel en duurzaam karakter van de relatie zou bewijzen.

Het is dan ook maar normaal dat tevens verklaringen van vrienden, kennissen edm. worden voorgelegd.

Zij zijn immers de best geplaatste personen om een attestatie te doen.

Deze verklaringen dan ook afschilderen als opgesteld 'pour les besoins de la cause', daar men de waarachtigheid ervan niet kan nagaan, gaat een brug te ver.

Verzoekster kan dan enkel en alleen concluderen dat wanneer alle stukken erbij worden genomen zij wel degelijk op afdoende wijze bewijs levert van een duurzame en stabiele relatie met de heer ROUSSEAU.

Verweerster erkent dat uit de telefoniegesprekken van het jaar 2010 kan afgeleid worden dat partijen elkaar twee jaar kennen, doch dit zou geen bewijs vormen voor de vooropgestelde 3 ontmoetingen van in totaal 45 dagen of meer voorafgaand aan de aanvraag.

Begrijpe wie begrijpen deze steilingname van verweerster.

Immers zoals blijkt uit hetgeen supra werd gesteld vertoeft verzoekster al meerdere jaren op het grondgebied van het Rijk. Sedert het jaar 2010 vormt zij een feitelijk gezin met de heer [R.].

Hoe kan verzoekster nu nog drie 'ontmoetingen bewijzen met haar partner als zij reeds meer dan 2 jaar feitelijk met hem samenwoont op één en hetzelfde adres!?

Hierbij dient immers rekening te worden gehouden met de doelstelling van de voornoemde Richtlijn vrij verkeer (cfr supra).

Verzoekster en de heer [R.] vormen een feitelijk gezin sedert midden 2010.

Verklaring is gedaan van wettelijke samenwoning op basis van art. 1476 BW voor de Ambtenaar van ROESELARE op 7.11.2012

Naast dit gegeven kan toch niet gekeken worden.

De eenheid van dit feitelijk gezin dient te worden gevrijwaard.

Verzoekster meent dan ook dat dit middel als grond voorkomt."

2.2. De Raad merkt samen met de verwerende partij op dat richtlijn 2004/38/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekende partij toont dit evenwel niet aan.

2.3. Verzoekster heeft een aanvraag ingediend tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name als partner van een Belgische onderdaan.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) Bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

-indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
-ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
-ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;
(...)"

Deze voorwaarden zijn op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet ook van toepassing op partners van een Belgische onderdaan.

2.4. De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager zoals verzoekster ook uitdrukkelijk erkent in haar verzoekschrift .

2.5. Uit het betoog van verzoekster blijkt dat ze het niet eens is met de beoordeling in de bestreden beslissing aangaande de door haar overgelegde verklaringen op eer door derden. Verwerende partij stelt dienaangaande in de bestreden beslissing: *"Deze verklaringen op eer door derden betreffende de relatie kunnen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid gecontroleerd worden. Hierdoor zijn ze onvoldoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie tussen betrokkenen."*

2.6. De Raad wijst er op dat, bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling ter zake, het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden van een duurzame en stabiele relatie vrij is en dat de bewijslast daartoe op de aanvrager rust. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de aanvrager het bewijs van de voorwaarden tot langdurig verblijf levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot langdurig verblijf afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke meer, die het bestuur zelf bepaalt. Het behoort dan ook tot de vrije appreciatiebevoegdheid van verweerder om de bewijswaarde van de voorgelegde stukken te evalueren en het komt niet aan de Raad toe om de zelf de bewijswaarde en de pertinentie van vornoemde stukken te beoordelen en zich op dat punt in de plaats te stellen van verweerder (cf. RvS 17 juni 2002, nr. 107.903). De Raad heeft enkel de bevoegdheid om ter zake een marginale wettigheidstoetsing door te voeren, in die zin dat slechts dan de onregelmatigheid van de bestreden beslissing zal kunnen worden vastgesteld indien verzoekster aannemelijk maakt dat de beoordeling van de verweerder iedere redelijkheid mist.

2.7. Verzoekster betwist niet dat de overgelegde verklaringen door derden verklaringen op eer betreffen. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen op eer van derden in deze, oordeelt dat de betrokken verklaringen op eer van derden op zich niet kunnen worden aanvaard als bewijs omdat ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden. De neergelegde verklaringen op eer bevatten blijkens het administratief dossier immers niet meer dan twee korte stereotiepe mededelingen van burens waarbij telkens verklaard wordt *"Dat I.I. en C.R. samen leven in de (...). Dit koppel staat voor onze burens (sic)."*

2.8. Verzoeksters overtuiging dat de neergelegde verklaringen van derden wel het stabiel en duurzaam karakter van de relatie zouden bewijzen, toont niet aan dat het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris hieromtrent kennelijk onredelijk is of dat de gedane beoordeling onjuist is.

2.9. Voor wat betreft de door verzoekster neergelegde uittreksels van telefoongesprekken van het jaar 2010 stelt de bestreden beslissing: *"Uit deze voorgelegde gesprekken zouden we kunnen afleiden dat betrokkenen elkaar reeds twee jaar kennen. Echter, op basis van de voorgelegde telefoongesprekken kan niet worden vastgesteld dat betrokkenen elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betroffen."* De Raad acht deze beoordeling deugdelijk en pertinent. Uit het voeren van telefoongesprekken kan immers niet afgeleid worden dat de andere cumulatief gestelde voorwaarden dat betrokkenen elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betroffen vervuld zijn. Verzoekster toont geen begrip voor de door de verwerende partij gedane beoordeling en beklemt toont dat ze *"al meerdere jaren op het grondgebied verblijft"* en dat ze *"sedert 2010 een feitelijk gezin (vormt)"*

met de heer [R.]” doch dit zijn blote beweringen die niet ondersteund worden door enig stuk en derhalve de gedane beoordeling niet aan het wankelen kunnen brengen.

2.10. De Raad ziet niet in hoe uittreksels uit telefoongesprekken en de bovenvermelde verklaringen op eer van derden gezamenlijk kunnen aantonen dat verzoekster en haar partner “elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen”. Verzoekster is een ander oordeel toegedaan maar zij kan de stukken niet meer laten zeggen dan wat ze zeggen, namelijk dat zij en haar partner telefoongesprekken gevoerd hebben vanaf 2010 en dat ze op niet nader bepaalde datum burens zijn van andere mensen.

2.11. Verzoeksters eenvoudige oplijsting van wat er kan gelezen worden in de “richtlijnen van de Europese Commissie”, waarvan bovendien het bindend karakter niet wordt aangetoond, toont geen schending aan van de in het middel aangehaalde bepaling. Doelstellingen van de “Richtlijn vrij verkeer” en vrijwaring van de “eenheid van dit feitelijk gezin” kunnen niet toelaten dat de in punt 2.3. bedoelde wettelijk gestelde voorwaarden opzij geschoven worden

Het eerste middel is ongegrond.

2.12. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Doordat artikel 8.1 EVRM bepaalt dat één ieder recht heeft op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Terwijl de aangevochten beslissing geenszins litigieus artikel respecteert.

Zodat de aangevochten beslissing derhalve nietig dient te worden verklaard.

Toelichting

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt :

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie,

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen

Verzoekster betwist niet dat huidig artikel 40 ter Vw. tot doel heeft een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v. St., nr. 140.105, 2 februari 2005).

Partners met wie een duurzame levensgemeenschap wordt gevestigd dienen beschouwd te worden als zijnde een familielid van de burger van de Unie. Uit hetgeen supra werd gesteld blijkt duidelijk dat verzoekster duurzame relatie op het oog heeft en voldoet aan de voorwaarden zoals deze zijn vooropgesteld door artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet.

Met andere woorden, nu verzoekster duidelijk heeft aangetoond dat haar situatie onder het toepassingsgebied van voornoemde artikelen valt, meent zij dan ook - gelet op deze incorrecte toepassing van de Vreemdelingenwet - dat de weigeringsbeslissing een schending uitmaakt van art. 8 EVRM.

Teneinde zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM, dient verzoeksters gezinsleven te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM.

Er moet in casu meer bepaald nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül teen. Zwitserland, 19 februari 1996, 23218/94).

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormelde artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie.

Ook hier is verzoekster zich bewust van het gegeven dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Verzoekster verwijst dienaangaande naar hetgeen supra werd gesteld.

In casu meent verzoekster dan ook terecht te kunnen stellen dat er sprake is van een gezinssituatie in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoekster beseft terdege dat indien kan worden aangenomen dat er sprake is van een gezin, dan nog artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw dient te worden genomen.

Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimiteits- en proportionaliteitsvoorwaarden.

Ter zake dient verwerende partij een afweging te maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling (RvSt, 2 oktober 2000, nr. 89.967) om aan de legaliteits- legitimiteits- en proportionaliteitstoets te voldoen.

In casu werd enkel op een stand aardwijze gemotiveerd, doch werd niet naar het belang van de vreemdeling in casu gekeken.

Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen.

De reden (legitimiteitstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB 2003).

Deze belangenafweging is ook niet terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat verweester heeft gedaan.

De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefde doel (noodzakelijkheidstoets - RvSt 25 september 1996, nr. 61.972.RDE 1996).

Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:

de zwaarwichtigheid en gewelddadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebbat/ Frankrijk, §33)

- de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemit / Frankrijk, §36) de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kaya t/ Nederland) intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005 , Uner t/Nederland, nr. 46410/99).

In casu dient te worden gesteld dat verzoekster geen gewelddadige feiten heeft gepleegd, de banden met het moederland hic et nunc uiterst summier zijn en beperkt blijven tot een korte vakantie met haar partner voornoemd en enkele formele telefonische contacten met familieleden en vrienden aldaar.

Verzoekster meent dan ook dat zij zich terecht kon en kan beroepen op artikel 8 EVRM zodat het middel komt dan ook als gegrond naar voor."

2.13. Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoekster met haar partner een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief aangaande dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er diende dan ook geen belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM, tweede lid in de bestreden beslissing gedaan te worden. Alleszins houdt artikel 8 EVRM geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

2.14. De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland,

§ 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

2.15. Verzoekster toont met haar voornamelijk theoretisch betoog en blote overwegingen dat de contacten met het moederland uiterst summier zijn niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn om haar gezinsleven verder te zetten in haar land van herkomst. Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoonbaar dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen (cf. J. VANDE LANOTTE, en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004 en RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Verzoekster toont niet in concreto aan dat er in haar geval, waarbij blijkens de nota van de verwerende partij geen sprake is van een legaal verblijf vóór 2012, sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij haar partner te blijven met wie zij slechts sedert november 2012 op wettelijke wijze samenwoont in België, hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bestreden beslissing houdt niet in dat verzoekster gedwongen verwijderd wordt en houdt evenmin in dat ze voorgoed gescheiden wordt van haar Belgische partner. Zij verhindert niet de afgifte van een verblijfskaart op het ogenblik dat verzoekster voldoet aan de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden.

Het tweede middel is ongegrond.

2.16. In een derde middel werpt verzoekster de schending op van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt als volgt:

Doordat verwerende partij weigert aan verzoekster een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie toe te kennen.

Terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat.

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde beginsel schendt

Toelichting

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003).

De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor onderhavig geval neerkomt op de vraag stellen of verwerende partij zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft als hij, niettegenstaande de specifieke situatie van verzoekster, de voorliggende gegevens geen verblijfskaart toekent aan verzoekster.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II).

Dat is in casu het geval.

Verzoekster verwijst dienaangaande naar de specificiteit van haar situatie zoals supra uiteengezet.

in alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerster ervoor gekozen heeft (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om in de gegeven omstandigheden, zoals hierboven geschetst, een beslissing tot weigering van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie werd genomen.

Dit te meer daar in de rechtsleer herhaaldelijk wordt gesteld dat voor de weigering (of beëindiging) van het verblijfsrecht de Dienst Vreemdelingenzaken een evenredigheidstoets dient uit te voeren.

Toets welke er in bestaat dat de Dienst Vreemdelingenzaken, enerzijds, het feit dat een bepaalde voorwaarde voor gezinshereniging met een Belg niet (meer) vervuld zou zijn / is, dient af te wegen

tegen, anderzijds, de verblijfsduur, leeftijd, gezondheid, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de bindingen met het land van herkomst.

Zij heeft zich alhier goed geïntegreerd en wenst hier met haar partner haar verdere leven uit te bouwen. Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook duidelijk geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het middel is dan ook gegrond.”

2.17. Verzoekster kan gevolgd worden wanneer zij in haar verzoekschrift opmerkt: *“Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003).”*

2.18. Verzoekster is de overtuiging toegedaan dat, gelet op de omstandigheden die haar zaak kenmerken, de bestreden beslissing niet deugt, doch dit kan op zich geen schending aantonen van het evenredigheidsbeginsel.

2.19. Verzoeksters bekritiseert dat geen afweging werd gedaan tussen enerzijds het niet vervullen van de voorwaarden voor gezinshereniging met een Belg en anderzijds *“de verblijfsduur, leeftijd, gezondheid, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomst”*. De Raad stelt vast deze verplichting terug te vinden is in artikel 42ter §1 in fine van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de beslissing die een einde stelt aan het verblijf. De bestreden beslissing is echter een beslissing tot weigering van verblijf, zodat verzoekster niet dienstig kan betogen dat verwerende partij er in casu toe gehouden was rekening te houden met deze elementen.

Het derde middel is ongegrond.

2.20. In een vierde middel werpt verzoekster op: *“Schending van het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van o.m. art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve akten en het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen alsmede van het redelijkheidsbeginsel.”*

Verzoekster betoogt als volgt:

“Doordat de motivering in rechte en in feite aanwezig dient te zijn en deze motivering tevens afdoende of deugdelijk dient te zijn.

Terwijl de beslissing geenszins hieraan voldoet

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen schendt

Toelichting

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte, de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze.

Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De litigieuze beslissing dd. 12.04.2013 uitgaande van verwerende partij bevat weliswaar een motivering in rechte (verwijzende naar art. 52 § 4 vijfde lid van het KB van 08.10.1981) en in feite, met name dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de unie hierbij verwijzend naar het niet op afdoende wijze de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie met de Belgische onderdaan te hebben aangetoond . Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn.

De term afdoende is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlformule (R.v.St.

Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609).

De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn iegaliteitscontrole uit te oefenen.

In de rechtsleer (cfr www.vreemdelingenrecht.be) wordt, wat de toepassing betreft van artikel 40ter VW, telkenmale gesteld dat voor de weigering van het verblijfsrecht, de DVZ een evenredigheidstoets dient uit te voeren.

Met andere woorden, de DVZ moet het feit dat een bepaalde voorwaarden voor gezinshereniging met een Belg niet (meer) vervuld is (bij de aanvraag of tijdens de eerste drie jaar van het verblijf), afwegen tegenover de verblijfsduur, leeftijd, gezondheid, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België, tegenover de bindingen met het land van herkomst.

Zoals reeds herhaaldelijk gesteld (cfr supra) onderhoudt verzoekster wel degelijk een duurzame en stabiele relatie met de Belgische onderdaan, de heer [R.] en vormen zijn een feitelijk gezin aan het adres voornoemd te ROESELARE.

Verweerster stelt verder ten onrechte in de bestreden beslissing, zonder enig onderzoek, dat de neergelegde verklaringen niet als afdoende bewijzen van een duurzame en stabiele relatie aanvaard kunnen worden, deze verklaringen zouden niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst.

Verweerster verklaart niet waarom de afgelegde verklaringen geen reële feiten zouden bevatten.

Verweerster verklaart evenmin waarom voormelde verklaringen niet op hun waarachtigheid getoetst zouden kunnen worden.

Door louter te beweren dat de verklaringen geen reële feiten bevatten en dat deze niet op hun waarachtigheid getoetst kunnen worden, stelt verweerster verzoekster niet in staat om de juiste reden van de weigering te kennen.

Het moge dan ook duidelijk zijn dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is.

Wat betreft de telefonie verwijst verzoekster naar hetgeen supra werd gesteld en waaruit blijkt dat verweerster dienaangaande compleet de bal mislaat en derhalve niet correct is in haar motivering.

Tenslotte dient ook te worden gesteld dat de motivering uitgebreider moet zijn voor de beslissingen die op grond van een discretionaire bevoegdheid worden genomen (R.v.St., Stad Brugge, nr. 43556 van 30 juni 1993, en andere arresten geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Op.Cit. nr. 664, 610).

Verweerster had in deze een discretionaire bevoegdheid.

Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet.

Ook hier dient verzoekster tot in den treure te verwijzen naar de doelstelling van de Europese richtlijn vrij verkeer.

Verzoekster verwijst hierbij expliciet naar de evenredigheidsoefening welke verwerende partij dient te maken (cfr supra).

Met de term "afdoende" wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998).

Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoekster heeft levensgroot is; dat zij hier in België mag blijven in de nabijheid van haar levenspartner.

Dat verzoekster hier verder mag verblijven weegt helemaal niet op tegen welk belang dan ook dat de verwerende partij zou hebben.

Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet. Dit te meer daar verzoekster hic et nunc niet ten laste valt van de Belgische overheid, doch volledig ten laste wordt genomen door haar partner.

Dat dit middel dan ook gegrond voorkomt."

2.21. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.22. Waar verzoekster van oordeel is dat de verwerende partij een evenredigheidstoets dient door te voeren bij de weigering van een verblijfsrecht en dat zij *“het feit dat een bepaalde voorwaarden voor gezinshereniging met een Belg niet (meer) vervuld is (bij de aanvraag of tijdens de eerste drie jaar van het verblijf), (moet) afwegen tegenover de verblijfsduur, leeftijd, gezondheid, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België, tegenover de bindingen met het land van herkomst”*, dient de Raad op te merken dat verzoekster niet aantoonde welke bepalingen deze verplichting zouden opleggen. Verwerende partij heeft geen andere plicht dan te motiveren aangaande de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet neergelegde voorwaarden, quod in casu. Het gegeven dat een website vreemdelingenrecht mogelijk iets anders vermeldt, kan hieraan geen afbreuk doen. Alleszins blijkt nergens uit dat verzoekster dergelijke elementen zou hebben ter kennis gebracht van de verwerende partij waaraan ze een motiveringsplicht kon ontleen.

2.23. Waar verzoekster opwerpt *“Verweerster verklaart niet waarom de afgelegde verklaringen geen reële feiten zouden bevatten. Verweerster verklaart evenmin waarom voormelde verklaringen niet op hun waarachtigheid getoetst zouden kunnen worden. Door louter te beweren dat de verklaringen geen reële feiten bevatten en dat deze niet op hun waarachtigheid getoetst kunnen worden, stelt verweerster verzoekster niet in staat om de juiste reden van de weigering te kennen.”* dient erop te worden gewezen dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). Verzoekster kan niet onwetend zijn van het feit dat ze twee korte stereotiepe mededelingen van burens heeft neergelegd waarbij telkens niet meer verklaard wordt dan *“Dat I.I. en C.R. samen leven in de (...). Dit koppel staat voor onze burens (sic).”* Het spreekt voor zich dat dergelijke verklaringen niet kunnen worden gecontroleerd op hun feitelijkheid en waarachtigheid zoals de bestreden beslissing terecht stelt.

2.24. Voor het overige wordt het betoog gekenmerkt door kritiek die al eerder aan bod kwam waardoor het volstaat te verwijzen naar de bespreking van voorgaande middelen.

2.25. Verzoekster geeft doorheen haar betoog te kennen dat ze het absoluut niet eens is met de bestreden beslissing en ze is van oordeel dat de elementen die haar zaak kenmerken waaronder het feit dat ze niet ten laste valt van de Belgisch overheid, elementen zijn waarmee rekening diende te worden gehouden, doch zij gaat eraan voorbij dat de afgifte van een verblijfskaart aan de partner van een Belgische onderdaan, het vervullen van de wettelijk gestelde voorwaarden vereist, quod non.

Het vierde middel is ongegrond.

2.26. In een vijfde middel werpt verzoekster de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Doordat drie fundamentele normen ten grondslag liggen aan de beginselen van behoorlijk bestuur: objectiviteit, evenwichtigheid en zorgvuldigheid.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk geenszins alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking werden genomen.

Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt
Toelichting

Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen.

Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn.

Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Kortom de overheid die over de beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen moet er in de eerste plaats voor zorgen dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat zij zou geïnformeerd zijn.

In casu - bij nazicht van de litigieuze beslissing van verwerende partij - dient verzoekster tot het besluit te komen dat:

de motivering van de beslissing onjuist is (verzoekster en haar partner onderhouden wel degelijk een duurzame en stabiele relatie),

verwerende partij zich nimmer de moeite heeft getroost, wanneer zij diende vast te stellen dat de voorgelegde documenten niet zouden volstaan, om nader contact op te nemen met verzoekster of het gemeentebestuur of met de naar voorgebrachte getuigen en hen te verzoeken meer duidelijkheid te verschaffen.

Wanneer verwerende partij zich de kleine moeite had getroost om van verzoekster of het gemeentebestuur wat bijkomende info te verwerven, dan had zij dienen vast te stellen dat verzoekster wel degelijk een duurzame en stabiele relatie onderhoudt met een Belgische onderdaan.

Verwerende partij verkoos evenwel alles op zijn beloop te laten om dan met groot gemak en niet gehinderd door kennis van de juiste feitelijke situatie, een weigeringsbeslissing te nemen.

Dit niettegenstaande het gegeven dat wanneer verzoekster de website www.vreemdelingenrecht.be er op naslaat nopens de beslissingsmacht van verweerder uitdrukkelijk stelt :

“Indien de DVZ het recht op verblijf niet erkent, krijgt het gezinslid een bijlage 20, al dan niet met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Alvorens het verblijfsrecht te weigeren meet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland. ”

In casu heeft verwerende partij met geen één van deze elementen rekening gehouden. De situatie van verzoekster is nochtans zeer specifiek. Zij verblijft reeds geruime tijd in België, onderhoudt reeds geruime tijd een relatie met de Belgische onderdaan, de heer [R.] welke haar volledig ten laste neemt

Verzoekster meent dan ook dat dit middel als grond naar voor komt.”

2.27. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.28. De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager zoals verzoekster eerder ook al zelf uitdrukkelijk erkend heeft. Verzoekster verwacht blijkens haar betoog nochtans allerlei initiatieven van verwerende partij om bijkomende info te verwerven aangaande verzoekster en haar partner, doch van de verwerende partij kan niet verwacht worden dat zij de leemtes in verzoeksters bewijsvoering opvult.

2.29. De hoorplicht of het recht om zijn standpunt naar voor te brengen, houdt, los van een wettelijke bepaling, in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die op zijn persoonlijk gedrag is gesteund en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Een beslissing tot weigering van een vestigingsaanvraag kan niet als zulk een maatregel worden gezien. Dergelijke beslissing is immers niet gestoeld op het persoonlijke gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in het voornoemd algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, maar vloeit voort uit de toepassing van de wet op de vestigingsaanvraag van de verzoekende partij, waarbij deze laatste haar standpunt in de vestigingsaanvraag heeft kunnen uiteenzetten en de mogelijkheid had om die aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven. (cf. RvS 21 september 2009, nr. 196.233).

2.30. Gelet op de overige kritiek volstaat het te verwijzen naar de bespreking van de andere middelen.

Het vijfde middel is ongegrond.

2.31. In een zesde en laatste middel werpt verzoekster de schending op van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Doordat aan hét fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt

Toelichting

Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur te misleiden.

De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als

.. één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan” (zie R, v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989).

Uit hetgeen hierboven werd gesteld moge duidelijk zijn dat verzoekster een aanvraag gezinshereniging indiende.

Steeds heeft verzoekster op correcte wijze gehandeld.

Binnen de vooropgestelde termijn van 3 maanden heeft verzoekster alle nodige bewijsstukken overgemaakt aan de gemeente. De aanvraag werd op geen enkel ogenblik geweigerd door de gemeente en werd wel degelijk doorgestuurd naar de bevoegde diensten te BRUSSEL. Verzoekster mocht er van uitgaan dat, wat zijn situatie betrof, dan alles in orde was.

Had men aan verzoekster medegedeeld dat bijvoorbeeld de getuigenverklaringen en fotos’ niet als voldoende bewijs waren aanzien, dan zou hij zeer zeker nog aanvullende bewijs kunnen hebben aangebracht.

Pas na verloop van de voorgeschreven termijnen mocht verzoekster, als donderslag bij heldere hemel, een beslissing ontvangen waarbij gesteld werd dat hij niet voldeed aan de voorwaarden om te genieten van een het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de unie.

Met andere woorden, verwerende partij had bij verzoekster het vertrouwen gewekt dat alles in orde was nopens de door haar voorgelegde documenten. Dit te meer daar zij zich wel degelijk in een zeer specifieke situatie bevond (langdurig verblijf alhier, stabiele relatie met een Belgisch onderdaan - niet ten laste van de Belgische staat) waaromtrent een evenredigheidsoefening dient te worden uitgevoerd. Verzoekster meent dan ook terecht dat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel flagrant werd geschonden.

Verzoekster meent dan ook dat middel als gegrond naar. (sic)”.

2.32. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021)

2.33. De Raad ziet niet in hoe verzoekster uit het feit dat haar aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart door de gemeente werd doorgestuurd naar de verwerende partij op grond van artikel 52, §4, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit, kon afleiden dat “*alles in orde was nopens de door haar voorgelegde documenten*”. Uit het doorsturen van een aanvraag om vestiging naar de verwerende partij ter appreciatie van de stukken kan op zich niet de verwachting gekoesterd worden dat deze stukken in orde zijn en aanleiding zullen geven tot de toekenning van een verblijfskaart.

2.34. Verzoekster poneert “*Had men aan verzoekster medegedeeld dat bijvoorbeeld de getuigenverklaringen en foto’s’ niet als voldoende bewijs waren aanzien, dan zou hij zeer zeker nog aanvullende bewijs kunnen hebben aangebracht.*” maar dit zijn niet meer dan loze beweringen, aangezien verzoekster niet aantoonde welke andere stukken zij dan wel zou bijgebracht hebben.

2.35. Gelet op de overige kritiek volstaat het eens te meer te verwijzen naar de bespreking van de andere middelen.

Het zesde middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA